

ZGODBE: XERIP



Ime: **XERIP**

Priimek: **SIYABEND**

Starost: **31**

Država porekla: **KURDISTAN**

Živi v **Italiji** od: **2012**

KRATEK POVZETEK

»V Turčiji je vojska preplavila kurdsko območje, vasi in ubijala je kurdsko civilno prebivalstvo. Svoje kulturne in politične identitete nisem mogel svobodno izraziti, pa tudi ne javno, in nisem mogel braniti človekovih pravic. Takšno stanje me je prisililo, da sem zapustil državo, da se ognem zapora, hudega preganjanja in smrti.«

»... MORAL SEM POBEGNITI, KER SEM PACIFIST.«

XERIPOVA ZGODBA: KONFLIKT IN POBEG

Xerip Siyabend se je rodil v Diyarbakiru v Turčiji. Ima dve sestri in dva brata. Xerip je najstarejši. Ima diplomo višje šole iz mode. Ko je končal šolo, je kakšno leto delal v modni industriji. Med študijem je delal v filmski industriji kot kreativni direktor, pomočnik, fotograf in sodeloval je z domačimi in tujimi novinarji. Obe sestri sta študirali na Umetnostni Akademiji. Brata sta nogometaša, mama je

gospodinja, oče komponira. Leta 1980, v času državnega udara v Turčiji, so morali zapustiti Carigrad, iti s trebuchom za kruhom tako kot se je to zgodilo mnogim kurdskim družinam. Leta 1984, ko sta se starša poročila, sta se preselila v Silvan. Leta 1986 se je Xerip rodil in po njegovem rojstvu so se starši zaradi pritiskov turške vlade preselili nazaj v Carigrad, kjer je Xerip hodil v osnovno, srednjo in višjo šolo.

V vseh letih je trpel zaradi diskriminacije, ki so jo izvajala turška vlada in nacionalisti, kajti želel si je študirati kurdski jezik. Slabo so ravnali z njim, ko mu je bilo 18 let. Že pri dvanajstih letih so ga za kakšen teden zaprli in mučili, a še zmeraj je nasprotoval kriminalnim dejanjem turške vlade. Po koncu srednje šole se je s starši preselil v Kurdistan, na jug Turčije. Tam je bil približno leto dni, ko se mu je ponudila priložnost, da sodeluje v Evropski prostovoljski službi (EVS) v Eboli v Italiji. Po šestih mesecih, na koncu projekta, se je vrnil v Turčijo in šel na Univerzo Kafkas, ekonomsko fakulteto.

V času prvega leta študija je postal aktivist, borec za človekove pravice in za to, da bi kurdski jezik postal uradni jezik v Turčiji in na univerzah. Sprožil je peticije po univerzah, po tistem pa so ga izključili z univerze. Ko je bil leta 2009 sprejet nov zakon, je šel znova študirat, tokrat na drugo fakulteto, leta 2011 je diplomiral. Potem ga je turška vojska prisilila, da se je vpisal v vojaško službo. Turška vojska je na kurdskem območju požigala vasi, pobijala civilno prebivalstvo. Ker je pacifist, je Xerip moral pobegniti. Dejal je, da noče v vojsko zaradi ugovora vesti in približno leto dni se je skrival vse naokrog, dokler ni v novembru 2012 priletel v Italijo.

»Ovire sem premagal tako, da sem prosil za pomoč italijanske prijatelje in različna društva.«

SPOPRIJEMANJE S TEŽAVAMI V NOVI DRUŽBI

Ko je prispel v Italijo, je imel vrsto težav, tako kot drugi iskalci azila. Več dni je spal pred šalterjem prosoč za politični azil. Pa tudi na cesti, vse dokler ni našel socio-kulturnega kurdskega centra. Tam je ostal do oktobra 2013. V centru so se člani ukvarjali s kulturo in identiteto Kurdov tudi z drugih območij Kurdistanu. Z njimi je delil vse, ne le kulturo, tudi bolečino, kajti vsi so imeli podobne izkušnje in rane. Prva prepreka je bil jezik, nato velika birokracija, rasizem, težavno iskanje dela, kulturne razlike. Drugi Kurdi so mu pomagali, tisti, ki so se že umestili v italijansko družbo. Pomagale so mu organizacije za človekove pravice in nekateri italijanski prijatelji.

PRIPADATI DRUŽBI IN PRISPEVATI ZANJO

Ko so Xeripu odobrili humanitarno zaščito, je pričel delati v različnih zbirnih centrih v vlogi kulturnega mediatorja. Še zmeraj je prostovoljec v socio-kulturnem kurdistskem centru. Hotel je pomagati Kurdom, ki prihajajo v Italijo iskat politični azil, ki želijo, da drugi spoznajo kurdsko kulturo in borbo kurdskega ljudstva. Imel je priložnost sodelovati s številnimi društvi, ki delujejo v svetu priseljencev in človekovih pravic. Zahvaljujoč svoji preteklosti fotografa in filmarja, zdaj dela z nekaterimi novinarji, ki pripravljajo dokumentarne filme v Italiji, Siriji in Iraku. Skozi njegove pripovedi se sliši glas vojnih žrtev ISIS-a, nastajajo fotografske razstave, ki prikazujejo Kurde in njihovo stvarnost.

»Spoznaval in sprejel sem italijansko kulturo, ob tem pa sem predstavljal tudi svojo.«